

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Mieli tėčiai,

Būkite atleidūs, atleidžiantys, dovanojantys meilę ir visada laukiantys savo vaikų. Šiandienos chaotiškame įvairiausių iššūkių pilname pasaulyje jaunam žmogui sunku atsirinkti, kas yra gera, o kas bloga. Būkite tvirta uola, į kurią galėtų atsiremti Jūsų vaikai sunkiomis gyvenimo akimirkomis. Kiekvieną dieną raskite nors trumpą valandėlę pabendrauti su savo vaiku, parodykite, koks jis jums svarbus, brangus ir mylimas.

Išminties, kantrybės ir tvirtumo semkitės iš Šventojo Rašto, stiprinkite savo tikėjimą ir ugdykite vaikų meilę Dievui, nes tai vienintelis laimingo, visaverčio gyvenimo laidas. Tėvo dienos proga visus tėčius, senelius sveikina ir linki Dievo palaimos

Parapijos klebonas mons.
Vytautas Grigaravičius

Birutė Vasylienė

Tėvo meilė

Jis pasiryžo ir iškeliavo pas tėvą. Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo prie jo, puolė ant kaklo ir pabučiavo.

(Lk 15, 20)

Nedideliame Ispanijos miestelyje vienas vyriškis smarkiai susiginčijo su sūnumi. Kitą rytą tėvas rado sūnaus lovą tuščią, nes berniukas pabėgo iš namų. Tėvas labai susigraudino staiga supratęs, kad sūnus jam brangesnis už viską. Jis nuėjo prie vienintelio to miestelio prekybos centro ir matomiausioje vietoje pakabino raštelį: „Pako, grįšk namo. Aš tave labai myliu, susitiksime čia rytoj rytą.“

Kai kitą rytą vyriškis atėjo prie parduotuvės, jis ten be savo sūnaus rado dar septynis berniukus, kurių vardai buvo Pakas. Visi jie buvo pabėgę iš namų. Jie atsiliepė į meilės šauksmą, nes kiekvienas norėjo, kad jo tėtis išskėstomis rankomis kviestų namo.

(Pagal A. Cohen)

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Švč. Jėzaus Širdies šventė ir parapijos atleidai

Birželio mėnuo Lietuvos Bažnyčiose skirtas Švč. Jėzaus Širdžiai pagarbinti. Todėl ir mūsų bažnyčioje kas vakarą prie išstatyto Švč. Sakramento giedama Švč. Jėzaus Širdies litanija. Taip norime savo širdyse sužadinti mūsų Viešpaties meilę ir pajusti be perstojo plūstantį iš Jo širdies gailėstingumą.

Trečiąjį sekmadienį po Sekminių mūsų parapijoje vyksta Švč. Jėzaus Širdies atleidai. Tai nėra atsitiktinai pasirinkta. Kai 1923 metais Kaune vykusiam Lietuvių katalikų kongrese vienas balsai buvo pritarta moterų organizacijų siūlymui paaukoti mūsų šalį Išganytojo širdžiai, šios bažnyčios būsimasis statytojas ir fundatorius kanaaninkas Feliksas Kapočius aktyviai įsijungė į Jėzaus Širdies apaštalautojų Lietuvoje gretas. Jo parašyta knygelė „Jėzaus Širdis ir jos intronizacija“ davė impulsą šeimų, parapijų, įstaigų, kaimų, organizacijų pasiaukojimo Švč. Jėzaus Širdžiai aktams. Jo sumanymas buvo šioje bažnyčioje pastatyti svarbiausią Lietuvoje Jėzaus Širdies altorių.

Kristaus mistinis kūnas – Bažnyčia nuolat kviečia tikinčiuosius pažvelgti į savo širdį, pasitikrinti, kiek ten meilės, pasiaukojimo, gailėstingumo bei tarnystės dvasios Dievui ir artimiesiems. Tobuliausia žmogaus širdis – tai mūsų Išganytojo Jėzaus Kristaus širdis. Minių minios sekė paskui Jėzų. Žmonės, kurie turėjo laimės jį pažinti, su Juo bendrauti, tuoj Jį pamildavo ir palikę namus, šeimas, darbą sekėdavo Jėzų, ieškojo susitikimo su Juo. Apie tai liudija visos keturios Evangelijos. Morkaus Evangelijoje skaitome: „Labai anksti, dar neišaušus rytui, Jėzus atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi“ (Mk 1, 35). Tačiau Simonas ir jo draugai, suradę Jį, pasakė: „Visi tavęs ieško“ (Mk 1, 37). Arba kitoje vietoje: „Jėzus su mokiniais vėl

pasitraukė prie ežero. Įkandin sekė didelė minia iš Galilėjos. Taip pat iš Judėjos, Jeruzalės ir Idumėjos, iš anapus Jordano bei iš Tyro ir Sidono šalies atvyko daugybė žmonių“ (Mk 3, 7-8). Jėzui žengiant į Jeruzalę gausi minia žmonių su palmių šakomis išėjo Jo pasitikti. Minia džiaugsmingai šaukė: „Osana! Garbė tam, kuris ateina Viešpaties vardu!“ (Jn 12, 13).

Kas taip traukė žmones prie Jėzaus? Atsakymas vienas – Jėzaus širdyje liepsnojanti neišpasakyta meilė žmonėms. Vaikščiodamas po Galilėjos, Samarijos, Tyro bei kitų sričių kaimus ir miestus, Jis ne tik mokė ir skelbė Gerąją Naujieną, bet gydė ligonius, išvarinėjo demonus, šluostė ašaras našlėms. Pas Jį „rinkdavosi visokie mutininkai ir nusidėjęliai jo pasiklausti“ (Lk 15, 1), nes Jėzus kiekvienam rasdavo paguodžiantį, nuraminantį žodį, suteikdamo gražesnio, prasmingesnio gyvenimo viltį.

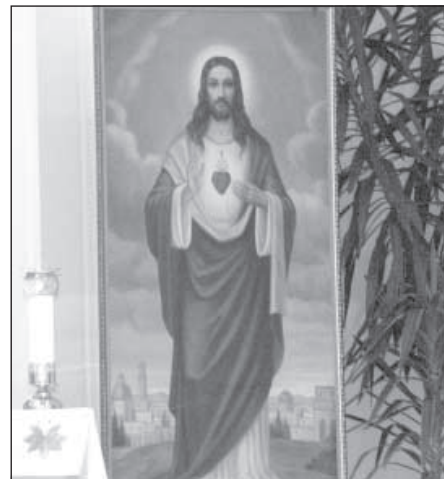
Jėzus ir šiandien dovanoja mums savo meilę. Jis yra mūsų gyvenimas. „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų“ (Jn 10, 10) ir „kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą“ (Jn 6, 47), – sako Jėzus. Savo meilę Jis įrodė paaukodamas save ant kryžiaus, nes: „Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti“ (Jn 15, 13).

Evangelijoje pagal Joną pasakojama, kaip kareivis ietimi perduria Jėzui šoną „ir tuojau iškėjo kraujo ir vandens“ (Jn 19, 34). Šiame kraujyje ir vandenyje matome ne tik Dvasią ir Žodį, bet ir Krikštą bei Eucharistiją – pagrindinius krikščionių sakramentus. Taigi mūsų sakramentai kyla iš Kristaus kryžiaus, iš Jo atverto šono, iš ietimi perdurto širdies.

Švč. Jėzaus Širdies šventė kviečia mus eiti pas Jėzų, atverti savo širdį, kad gautume daugiau meilės, be paliovos trykštančios iš Jo širdies. Pa-

sistiprinę Jo meile, mes turime ir Jam savo meilę įrodyti darbais. Ne kartą sakiau ir šiandien dar kartą pakartosiu šv. Jokūbo žodžius: „Kas iš to, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi tikėjimo darbų?“ (Jok 2, 14). Kad įrodytume meilę Dievui, turime dėl Jo gyventi, dėl Jo dirbti, dėl Jo numirti, visur laikytis Jo įsakymų. „Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų laikosi, tas tikrai mane myli“ (Jn 14, 21), – sako Kristus. Mylėti Jėzų – tai vykdyti Jo įsakymą: „Mylėk savo artimą kaip save patį“. Mylėti taip, kaip Jėzus mus mylėjo – pasiaukojamai, nesisitinkint atlygio, atleidžiant įžeidimus ir skriaudas.

Nuoširdžiai melskimės: – Švč. Jėzaus Širdie, šloviname ir dėkojame Tau už Tavo beribę niekada nesibaigiančią meilę. Pripildyk ir mūsų širdis savąja meilės šviesa, kuri per mus šviestų ir sklįstų visame pasaulyje. Amen.

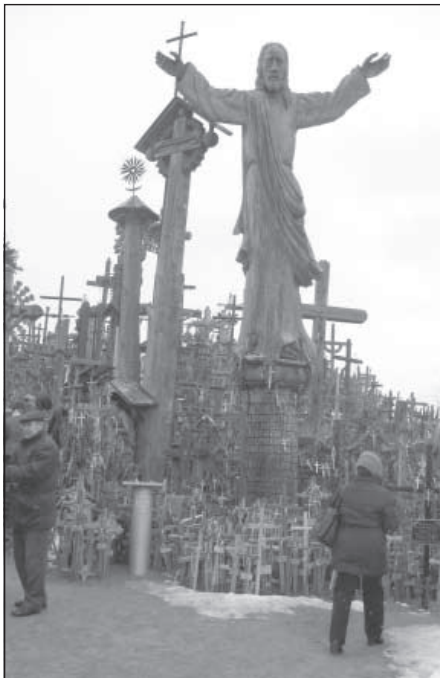

A. Žvirblienė

Kryžių kalnas prie Šiaulių

(Pirmasis įspūdis, grįžus iš Šiaurės ir pamatius Kryžių kalną 1954m.)

Šis kalnas – tai begarsis šauksmas tautos
prie Istorijos vieškelio...
Jai uždrausta šaukti balsu,
bet tylus šauksmas garsesnis.
Šie atpildo šaukiantys kryžiai
už tuos,
Kur iš Sibiro tolių plačių nesugrįžo,
už tuos,
Kurių jauni išniekinti kūnai gulėjo ant
grindinio
pripustytais sniego plaukais,
o motinos ėjo atpažinti sūnų
akmeniniais veidais
ir lūpom, kietai suspaustom, – kad nesu-
riktų,
nes reikėjo saugoti tuos, kurie dar gyvi...
Už tuos šie maldaujantys kryžiai,
Kurių širdyse nori laisvės troškimą nutil-
dyt,
Irašę jose ugninį slibino ženklą...
Išgelbėk juos, Viešpatie,
kad neišsivadėtų tėvų tikėjimo
švento,
kad nepamirštų piliakalnių balso,
kad nepaskęstų sočiam bukume.
Apsaugok juos, Viešpatie!
Ir kabina tėvai čia mažus kryželius
drebančiom rankom,
Ir motinos – visą gyvenimą kalbėtus
rožančius
kaip atpildą,
kaip maldavimą,
kaip kančią...
Juos iškelia kryžiai ant ilgų savo rankų
prieš tekančią saulę
Ir sulinksta saulėlydy po sunkia jų našta.
Jie vėtroje šnara
gyvų balsų tūkstančių tūkstan-
čiais:
„Išgelbėk, Viešpatie,
daug kentėjusią
mūsų
tautą!

Popiežiaus katechezė
Benediktas XVI

Apie šv. Pranciškų Asyžietį

/pabaiga, pradžia Nr. 89/

Kai kurie XIX amžiaus, taip pat praėjusio šimtmečio istorikai mėgino, remdamiesi tradiciniu Pranciškaus paveikslu, sudurstyti vadinamąjį istorinį Pranciškų, lygiai kaip pagal Evangelijų Jėzų bandoma atkurti vadinamąjį istorinį Jėzų. Toks istorinis Pranciškų buvęs ne Bažnyčios vyras, bet žmogus, tiesiogiai susijęs su Kristumi ir norėjęs atnaujinti Dievo tautą be kanoninių formų ir hierarchijos. Tiesa, kad šventasis Pranciškų tikrai gyveno netarpiškiausiu santykiu su Jėzumi ir Dievo žodžiu, kurio troško laikytis be kompromisų, nė kiek nenutoldamas nuo jo radikalumo ir tiesos. Tiesa ir tai, kad iš pradžių jis neketino steigti ordino privalomai kanoniniu pavidalu. Jis tiesiog norėjo Dievo tautą atnaujinti Dievo žodžiu ir Viešpaties artumu, taip iš naujo kviesdamas klausytis Dievo žodžio ir tiesiogiai paklusti Kristui. Bet jis taip pat žinojo, kad Kristus niekada nėra „mano“, bet visada „mūsų“, ir kad „aš“ niekada negaliu turėti Kristaus kaip nuosavybės ir atkurti jo valios bei mokymo atmesdamas Bažnyčią: klusnumas Dievo žodžiui atnaujinamas bendrystėje Bažnyčios, besiremiančios apaštališkąja įpėdinyste.

Tiesa ir tai, kad jis ketino ne steigti naują ordiną, bet tik atnaujinti Dievo tautą ateinančiam Viešpačiui. Tačiau kančios ir skausmo kupinas suvokė, jog viskas turi turėti savo tvarką, kad, norint atsinaujinimui suteikti pavidalą, būtina ir bažnytinė teisė, todėl realiai ir nuoširdžiai visas įsitraukė į Bažnyčios bendrystę su popiežiumi ir vyskupais. Jis visada žinojo, jog Bažnyčios šerdis yra Eucharistija, kurioje sudabartinamas Kristus kūnas ir kraujas. Eucharistija yra Bažnyčia per kunigystę. Dievo žodis gyvena tik ten, kur kunigystė, Kristus ir Bažnyčios bendrystė eina ranka rankon. Tikrasis istorinis Pranciškų yra Bažnyčios Pranciškų, ir kaip tik toks jis užkalbina ir netikinčiuosius, kitų konfesijų ir religijų tikinčiuosius.

Pranciškų ir jo broliai, kurių vis daugėjo, įsikūrė prie Porciunkulės, arba *Santa Maria degli Angeli* bažnyčios, šventoje pranciškoniškojo dvasingumo vietoje. Pranciškaus mokyklą lankė ir Klara, jauna moteris iš Asyžiaus kilmingos šeimos. Taip radosi Antrasis pranciškų ordinas, klarisių ordinas, dar viena patirtis, kuriai buvo skirta duoti iškilių šventumo vaisių.

Nepakartojamą Mažesniųjų brolių plėtrą jie pradėjo misijomis įvairiuose Europos šalyse ir net Maroke – 1218 m. bule *Cum dilecti* parėmė ir Inocento III įpėdinis, popiežius Honorijus III. 1219 m. Pranciškų gavo leidimą vykti į Egiptą pakalbėti su musulmonų sultonu Melek-el-Kameliu ir ten skelbti Jėzaus Evangeliją. Šį šventojo Pranciškaus gyvenimo epizodą norėčiau pabrėžti, nes jis labai aktualus. Kovų tarp krikščionijos ir

islamo amžiuje Pranciškų, sąmoningai ginkluotas tik tikėjimu ir asmeniniu romumu, žengė veiksmingo dialogo keliu. Metraščiuose pranešama, jog musulmonų sultonas priėmęs jį palankiai ir nuoširdžiai. Tai pavyzdys šiandienams krikščionių ir musulmonų santykiams – skatinti dialogą tiesoje, vieniems kitus gerbiant ir suprantant (plg. *Nostra aetate*, 3). Paskui Pranciškų, regis, 1220 m. aplankė Šventąją Žemę ir ten pasėjo sėklą, atnešusią gausių vaisių: jo dvasiniai sūnūs tas vietas, kur gyveno Jėzus, pavertė prioritetine savo misijos sritimi. Kupinas dėkingumo, turiu galvoje didelius Šventosios Žemės pranciškoniškosios kustodijos nuopelnus.

Grįžęs į Italiją, ordino valdymą Pranciškų patikėjo savo vikarui broliui Petriui Kataniui, tuo tarpu popiežius vis daugiau sekėjų sulaukiantį ordiną patikėjo kardinolo Ugo linio, vėliau popiežiaus Grigaliaus IX, globai. Savo ruožtu steigėjas, kuris visiškai atsidėjo pamokslavimui, sulaukusiam didelės sėkmės, parašė Regulą, kurią popiežius patvirtino.

1224 m. Vernos ereme Pranciškų išvysta Nukryžiuotąjį serafimo pavidalu ir per susitikimą su nukryžiuotu serafimu gauna stigmas, taip susivienydamas su nukryžiuotu Kristumi – dovana, išreiškianti jo artimą tapatinimąsi su Viešpačiu.

Pranciškų mirė – *transitus* – 1226 m. spalio 3 d. Porciunkulėje. Palaiminęs savo dvasinius vaikus, jis mirė gulėdamas ant plikos žemės. Po dvejų metų popiežius Grigalius IX paskelbė jį šventuoju. Netrukus Asyžiuje Pranciškaus garbei buvo pastatyta didelė bazilika, dar ir šandien sutraukianti daugybę piligrimų, susirenkančių pagerbti šventojo kapo ir pasimėgauti Džoto (Giotto), tapytojo, įstabiai pavaizdavusio Pranciškaus gyvenimą, freskomis.

Minėjome, kad Pranciškų buvo *alter Kristus*, tikrai gyva Kristaus ikona. Jį vadino ir „Kristaus broliu“. Toks iš tiesų ir buvo jo idealas – būti tokiame kaip Jėzus; kontempuoti evangelijų Kristų, nuoširdžiai jį mylėti, sekti jo dorybėmis. Mokydamas savo dvasinius vaikus, Pranciškų ypač pabrėždavo vidinį ir išorinį neturtą. Pirmasis Kalno pamokslo palaiminimas – „Palaiminti turintys vargdienio dvasią: jų yra dangaus karalystė“ (*Mt* 5, 3) – šventojo Pranciškaus gyvenime ir žodžiuose tapo spindinčia tikrove. Iš tikrųjų taip yra, brangūs bičiuliai: šventieji yra geriausi Biblijos aiškintojai; jie leidžia Dievo žodžiui įsikūnyti jų gyvenime, padarydami jį kaip niekada patrauklų, tokį, kad jis tikrai mus užkalbintų. Pranciškaus, kuris gyveno neturte, norėdamas visiškai atsidavęs ir laisvas sekti Kristumi, liudijimas ir šiandien mus kviečia puoselėti vidinį neturtą, kad vis labiau augtų mūsų pasitikėjimas Dievu, lydimas saikingos gyvenimo ir nepri-

sirišimo prie materialių gėrybių.

Pranciškaus meilė Kristui ypač buvo akivaizdi Švenčiausiojo Eucharistijos sakramento garbinimu. „Pranciškono šaltiniuose“ atrandame tokių jaudinančių žodžių kaip šie: „Tesu virpa visa žmonija, tesudreba visas pasaulis, tedžiūgauja dangus, kai kunigo rankoje ant altoriaus Kristus, gyvojo Dievo Sūnus. Kokia įstabi malonė! Kokia nusizeminimo aukštybė, kad visatos Viešpats, Dievas ir Dievo Sūnus, taip nusizemino dėl mūsų išganymo kukliu duonos pavidalu“ (Pranciškus Asyžietis. *Scritti*. Editrici Francescane, Padova 2002, 401).

Šiais Kunigų metais ypač mielai primenu Pranciškaus patarimą kunigams: „Norėdami švęsti Mišias, tyri tyrai ir pagarbiai aukokite mūsų Viešpaties Kristaus švenčiausiojo Kūno ir Kraujo tikrąją auką“ (ten pat). Pranciškus visada rodė didelę pagarbą kunigams ir akino juos visada gerbti, net ir tada, kai asmeniškai jie to būtų menkai verti. Tokią didelę pagarbą

jis grindė tuo, kad kunigai yra gavę dovaną pašventinti Eucharistiją. Brangūs broliai kunigai, niekada neužmirškime šio mokymo: Eucharistijos šventumas reikalauja iš mūsų tyrumo nuosekliai gyventi Slėpinium, kurį švenčiame.

Iš meilės Kristui gimsta meilė žmonėms ir visiems Dievo kūriniams. Dar vienas būdingas Pranciškaus dvasingumo bruožas yra visuotinio broliškumo jausmas ir meilė kūriniams, įkvėpusi jo garsiąją Saulės giesmę. Tai labai aktuali žinia. Savo naujausioje enciklikoje *Caritas in veritate* priminiau, jog tvarus tik kūrinių gerbiančias ir aplinkai nekenkiantis vystymasis (plg. 48–52), o Žinioje šių metų Pasaulinės dienos proga pabrėžiau, kad ir tvirtos taikos statydinimas susijęs su pagarba kūriniams. Pranciškus mums primena, kad kūriniuose sklaidžiasi Kūrėjo išmintis ir palankumas. Jis laiko gamtą kalba, kuria Dievas su mumis kalba ir per kurią tikrovė tampa suprantama, ir mes galime kalbėti apie Dievą ir su Dievu.

Brangūs bičiuliai, Pranciškus buvo di-

dis šventasis ir džiaugsmo kupinas žmogus. Jo paprastumas, nuolankumas, tikėjimas, meilė Kristui, gerumas visų vyrų ir moterų atžvilgiu leisdavo jam pajusti džiaugsmą bet kurioje situacijoje. Šventumą ir džiaugsmą iš tiesų sieja artimas ir neišardomas ryšys. Vienas prancūzų rašytojas yra pasakęs, kad pasaulyje egzistuoja vienas vienintelis liūdesys – liūdesys, kad nesi šventas, tai yra kad nesi arti Dievo. Žvelgdami į šventojo Pranciškaus liudijimą suprantame, kad tikrosios laimės paslaptis yra tapti šventiems, būti arti Dievo!

Teišprašo mums šios dovanos Pranciškaus švelniai mylėtoji Mergelė. Patikėkite jai save Asyžiaus Poverello žodžiais: „Švenčiausioji Mergelė Marija, tarp moterų pasaulyje nėra gimusios panašios į Tave, aukščiausioji Karaliaus ir dangiškojo Tėvo dukterie ir tarnaite, mūsų švenčiausiojo Viešpaties Jėzaus Kristaus Motina, Šventosios Dvasios sužadėtine, melsk už mus <...> savo švenčiausiąjį, mylimąjį Sūnų, Viešpatį ir Mokytoją“ (Pranciškus Asyžietis. *Scritti*, 163).

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Kanoninė arkivyskupo vizitacija

Š. m. vasario mėn. Kauno vyskupas augziliaras J. Ivanauskas kartu su arkivyskupijos sielovados komanda lankėsi parapijoje. Vizito metu jie susipažino su parapijos veikla per 2006 – 2009 metus, o gegužės 16 d., Viešpaties Žengimo į dangų dieną, iškilmingomis šv. Mišiomis kanoninę vizitaciją parapijoje baigė Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius SJ.

Po arkivyskupo pasisveikinimo žodžių parapijos klebonas mons. V. Grigavičius perskaitė 2006 – 2009 metų parapijos veiklos ataskaitą (“Prisikėlimo” liepos numeryje ją galėsite perskaityti).

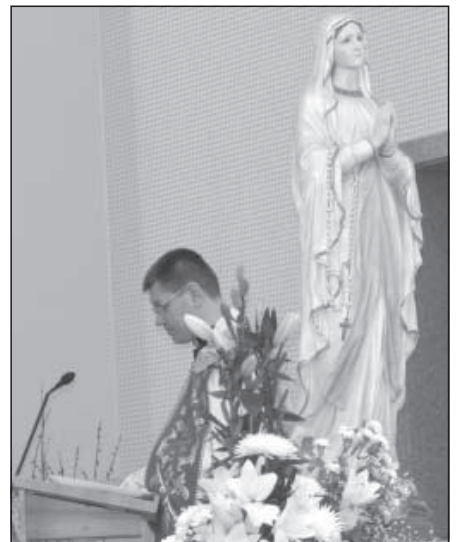
Iškilmingai Eucharistijos liturgijai vadovavo arkivyskupas, koncelebravo mons. A. Grušas, mons. A. Jagelavičius ir parapijos kunigai.

Homilijoje arkivyskupas kalbėjo apie tai, kad Jėzus, atlikęs Dievo pavestą misiją, atsisveikinęs su mokiniais, pakilo į dangų. Nuo to momento Bažnyčia pradėjo savo istorinę kelionę po pasaulį.

Pirmieji žingsniai buvo sunkūs: tuo metu liudyti Kristų – tai pasmerkti save mirčiai. Ne mažiau sunkūs laikai ir dabar, nes daugumai žmonių Evangelija nepriimtina: ji griauja stabus, kurių garbinimas paremtas vien pinigų darymu. Mūsų amžiuje reikia ne tik dorų ir ištikimų kunigų, bet ištikimų ir atsivadusių pasauliečių, kurie savo gyvenimu liudytų, kokią laimę gyventi Kristaus šviesos apgaubtiems. Ką reiškia liudyti Kristų? Ar vien tik kalbėti apie Jėzų? Taip ir ne. Svarbiausia gyventi Evangeliją, gyvenyti taip, kaip mokė Kristus.

Toliau arkivyskupas akcentavo kelis aspektus.

Pirma, Kristus save vadino “Esu tiesa”. Todėl tiesa turi spindėti iš viso mūsų elgesio. Būkime nuolankūs, gebantys pripažinti savo klaidas, gerbti kiekvieną žmogų, net patį mažiausiąjį, net nusikaltilį, nes jie visi yra Dievo paveikslas. Šiandien sklaidžiama erezija, kad kiekvienas gali turėti savo tiesą, kaip jam patogu.

Kristaus liudytojai turi ginti tiesą, atsispirti įvairioms brukamoms negatyvioms nuomonėms.

Antra, Dievas yra Meilė. Kas myli, tas gyvena Dieve, ir Dievas gyvena jame.

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

Meilė – tai antrasis krikščionio bruožas, kuris nesuderinamas su savimeile, egoizmu, savanaudiškumu. Kristus įsakė ne ponaui, ne viršininkauti, nelaukti, kad tau mazgotų kojas, bet pirmam tai daryti. Apaštalas Paulius paliko nepaprastai gražius žodžius apie meilę (žr. 1 Kor 13,4-8). Tik tokios meilės besilaukiantis žmogus gali būti Kristaus liudytojas.

Trečia – tai džiaugsmas. Tikrasis krikščionis nevaikšto susikrimtęs, surūgęs, kažkuo nepatenkintas. Tie, kurie gyvena mei-

lėje ir tiesoje, turi būti džiūgaujantys. „Visuomet džiaukitės ir dar kartą džiaukitės!“ – kviečia apaštalas Paulius. Gyventi tiesoje ir meilėje nėra lengva, todėl Kristus pažadėjo duoti jėgų iš aukštybės – atsiuntė Šventąją Dvasią, kurios dovanas gauname per Krikštą, Sakramentus, švęsdami Eucharistiją.

Baigdamas arkivyskupas palinkėjo gražaus Kristaus liudijimo pasaulyje.

Po palaiminimo pastoracinės tarybos narė R. Lipšienė padėjo arkivyskupui, pasidžiaugė jo apsilankymu parapijoje ir įteikė gėlių puokštę.

Rasa Emilija

Sutvirtinimo sakramentas Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

2010 m. gegužės 3 d. 18 val. Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje buvo teikiamas Sutvirtinimo sakramentas. Sutvirtinimo sakramentas – tai dieviškasis veiksmas, per kurį mums yra dovanojamas „Šventosios Dvasios antspaudas“. Per jį Šventoji Dvasia gali pripildyti tikinčiojo širdį ir išpausti joje Dievo meilės ženklą, kad žmogus taptų pajėgus tikėti, viltis ir mylėti nepaisydamas jokių gyvenimo išbandymų, išsūkių ar nuovargio.

Prasidėjus praėjusių metų rugsėjui susirinkome rengtis Sutvirtinimo sakramentui. Nedrąsiai, tačiau su atviromis širdimis susirinkome į pirmąsias bendras šv. Mišias ir tikėjimo žinių gilinimo pamokas. Pamažu susipažinę vieni su kitais pradėjome aktyviai dalyvauti šv. Mišiose, skaityti skaitinius, giedoti ir klausytis homilijų.

Pamažu priartėjome prie paskutinės pasiruošimo savaitės: puošėme bažnyčią, ruošėme atnašas, skaitantieji kartojosi skaitinius. Klebonas mons. Vytautas Grigaravičius patikrino mūsų tikėjimo žinias, priėmė atgailos sakramentą ir tyromis širdimis dalyvavome šv. Mišiose, kurių metu mums buvo suteiktas Sutvirtinimo sakramentas. Sutvirtinimo sakramentą teikė Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Vyskupo patepti šventąja krizma ir sutvirtinti, sveikinome vieni kitus, džiaugėmės sustiprinę savo tikėjimą.

Psalmes giedojimo jaunimas iš Petrašiūnų, sutvirtinamieji skaitė bendruomeninę maldą. Atnašų metu Dievui aukojome tinklą su mūsų nupieštomis žuvimis. Jos bus išdalytos mūsų tikėjimo broliams ir seserims, kad melstųsi už jaunimą, kad visi taptume ir žvejais, ir žuvmis, sugautais Dievo meilės tinklu. Aukojome duoną ir vyną, kaip mylimojo sūnaus Jėzaus meilės auką, kad ir mes vieni kitiems taptume lauzoma duona ir džiaugsmo vynu, teikiančiais gyvenimą.

Pasibaigus šv. Mišioms padėkojome vyskupui už jo atvykimą ir per jo rankas gautas Šventosios Dvasios dovanas. Sutvirtinamiesiems įteikti pažymėjimai ir padaryta bendra nuotrauka liudys šios brangios šventės atminimą.

Sutvirtinimo sakramentu užbaigiamė įkrikščioninimo etapą, prasidėjusį Krikštu: mums visiems reikia būti sustiprintiems Dievo dovanomis, kad taptume pajėgūs tikėti, viltis ir mylėti nepaisant savo silpnumo, kad išmoktume įkvėptai veikti drauge su visa bažnyčia ir visiems liudyti Viešpaties grožį. Su viltimi tikime, kad Šventoji Dvasia savo dovanomis (išmintimi, supratimu, patarimu, tvirtumu, žinojimu, maldingumu ir Dievo baimė) užpildys kiekvieno jauno žmogaus širdį, suteiks šviesos iš aukštybių pažinti išganyto tiesą bei mus mylinčio Tėvo valią. Dėl šių dovanų esame pašaukti naujai suvokti savo dalyvavimą bažnyčioje, joje glūdinį malonės lobį, atsakingai ir iš visos širdies dalyvauti bendruomenės gyvenime.

Tikimės, kad priėmus Sutvirtinimo sakramentą atsivers naujo gyvenimo kelias, vedantis į laisvą, apmąstyta, sąmoningą ir džiugų Dievo pažinimą. Taigi viliamės, kad Sutvirtinimo tėvai, krikštavėniai ir tėvai savo malda, patarimu bei liudijimu padės žengti per gyvenimą ir puoselėti ištikimybę Dievui ir bažnyčiai.

Nuoširdžiai dėkojame sutvirtinamųjų vadovams ses. Irenai Romaškaitei ir zakristijonui Imantui Mieliuliui, kurie nuoširdžiai ir atsakingai mokė tikėjimo ir tiesos pažinimo.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinyoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis